

Η ψυχοπαθολογία του Αθεϊσμού.

Τοῦ κ. Μιχαήλ Ε. Μιχαηλίδη, Θεολόγου'

Τό θέμα τοῦ ἀθεϊσμοῦ, οὔτε μοντέρνο εἶναι, ἀλλ' οὔτε καμιά σχέση ἔχει μέ τήν ἐπιστήμη.

Οἱ ρίζες του βρίσκονται στήν προμηθεϊκή ἀνταρσία τοῦ πρώτου ἀνθρώπου.

Τότε, πού θέλησε ὁ ἄνθρωπος νά γίνει θεός, χωρίς τό Θεό. Τότε, πού κυοφορήθηκε καί γεννήθηκε ἡ πρώτη ἀνθρώπινη τραγωδία. «Καί ἔσεσθε ὡς θεοί» (Γεν. Γ' 5).

Καί τό κακό κληρονομήθηκε πιά, γιά πάντα, στό ἀνθρώπινο γένος καί σ' ὅλες του τίς μορφές καί μ' ὅλες του τίς διαστροφές.

Ἡ δραματική πάλη διεξάγεται στήν ἀνθρώπινη καρδιά: «Οὐ γάρ ὁ θέλω ποιῶ ἀγαθόν, ἀλλ' ὁ οὐ θέλω κακόν, τοῦτο πράσσω» (Ρωμ. Ζ' 19). Ἡ ἀμαρτία ἔχει σκοτίσει τό νοῦ καί τή συνείδηση, «τοῦ ποιεῖν τά μή καθήκοντα». Γνωρίζει ὁ ἄνθρωπος τό καλό, ἀλλά γιά νά τό ἐπιτύχει, πρέπει νά παλέψει σκληρά.

Ἔτσι, ἀποδιοργανωμένος ὑπαρξιακά καί ἠθικά, ὄχι μόνο ἀποστρέφεται τό καλό, ἀλλά ἀποστρέφεται καί τόν ἴδιο τό Θεό, πού εἶναι ἡ πηγή τῆς ἠθικῆς τελειότητος.

Ἐδῶ ἀκριβῶς βρίσκεται ἡ ψυχοπαθολογία τοῦ ἀθεϊστῆ καί τοῦ ἀθεϊσμοῦ.

Ἡ μελέτη τῶν ψυχολογικῶν διαταραχῶν καί τῶν ἐσωτερικῶν ἀπωθημένων ἀντιδράσεων, τοῦ ἀφαιροῦν κάθε νηφάλια σκέψη περί Θεοῦ. Καί εἶναι πολύ φυσικό. Πῶς εἶναι δυνατό ὁ ἀμαρτωλός ν' ἀκούσει γιά Θεό καί ἀγιότητα;

Πῶς ὁ ἔνοχος θά θελήσει νά δεχτεῖ ἀποτίμηση τῶν πράξεών του; Πῶς ὁ ὑλιστής καί μονιστής θά πιστέψει σέ Θεό καί σέ μεταθανάτια, αἰώνια ζωή;

«Ἡ μεγαλύτερη καί πιό φρικτή τραγωδία τῆς ζωῆς, γεννιέται ἐκεῖ ὅπου πεθαίνει μιά ἠττημένη πίστη», γράφει ὁ Ἅγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς. «Καί ὅπου ἀναχωρεῖ ἡ πίστη στό Θεό, ἀπό ἐκεῖ θ' ἀπομακρυνθεῖ καί ἡ γαλήνη τῆς ψυχῆς».

Μά εἶναι εὐκόλο ν' ἀρνηθεῖ κανεῖς τήν ὕπαρξη τοῦ Θεοῦ καί νά κατάρχει ν' ἀπωθήσει τήν ἔννοιάν Του ἀπ' τήν ψυχή; Ἀσφαλῶς, ὄχι! Κι αὐτός ὁ Σάρτρ εἶχε πεῖ ὅτι: «ἡ ἀθεΐα δέν εἶναι εὐκόλη ὑπόθεση».

Χρειάζεται μόχθος, σύστημα, ἀγώννας μέσα σου, γιά νά ἀποβάλλεις τήν πίστη καί νά καταλήξεις στήν ἄγνοια, στό κενό, στήν absurdite (δηλαδή, στόν κόσμο χωρίς κανένα νόημα)».

Ἡ ψυχοπαθολογία τοῦ ἀθεϊσμοῦ ἀνακαλύπτει πλῆθος ἀπό νοσηρά αἷτια καί διαταραχές τῆς προσωπικότητας, πού καταλήγουν στή μεταφυσική ἀμφισβήτηση καί τήν ἄρνηση τῆς ὕπαρξης τοῦ Θεοῦ, δηλαδή, τήν ἀθεΐα. Πλῆθος οἱ ψυχοπαθολογικές περιπτώσεις.

Πρὶν καταλήξει ὁ ἄνθρωπος στόν ἀθεϊσμό, περνάει ἀπό τήν ἀλαζονική αὐτοπεποίθηση πώς, ἔχει ὅλη τή γνώση καί ὅλη τή δύναμη, ὥστε δέν τοῦ χρειάζεται ὁ Θεός. Ἐχει τήν ἀλαζονική ἔπαρση πώς, ἡ ἐπιστήμη ἔδωξε μακριά τό Θεό καί δέν τῆς χρειάζεται πιά.

Ὁ ἀγνωστικισμός καί ὁ μηδενισμός τόν ὠδήγησαν σέ ἀπελπιστικά ἀδιέξοδα, καί σάν ναυαγός, χωρίς τό σωσίβιο τῆς πίστεως, δέν κατάφέρνει νά προσεγγίσει τό Θεό.

Ὁ π. Παῦλος Εὐδοκίμωφ εἶπε πώς, «ὁ ἀθεϊσμός εἶναι καθαρά μιά χριστιανική αἵρεση, πού δέν πλησίασε ἀκόμα τήν πίστη στήν οὐσία της». Κι ὅπως προσέχει κανεῖς ἀπό τήν αἵρεση – κάθε αἵρεση - ἔτσι καί σύ, συμβουλεύει ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης: «ἀπό τῶν βιβλίων τῶν ἀθέων ἄπεχε, ὡς ἀπό πυρός. Καί οὔτε νά λάβεις ποτέ εἰς τὰς χεῖρας καταδέχου».

Ὁ διάσημος Πασκάλ γράφει στό περίφημο βιβλίο του «Σκέψεις»: «Τίποτε δέν εἶναι πιό ἄνανδρο, ἀπό τό νά κάνεις τόν γενναῖο ἐνάντια στό Θεό»!

Καί σ' ἄλλη περίπτωση προσθέτει: «Ἄς ἀφήσουν λοιπόν, αὐτές τίς ἀσέβειες κι ἄς εἶναι τουλάχιστο τίμιοι ἄνθρωποι, ἂν δέ μποροῦν νά εἶναι χριστιανοί».

Ὁ ἄθεος στήν προσπάθειά του νά πείσει μέ κάθε τρόπο τούς ἄλλους γιά τήν ἀνυπαρξία τοῦ Θεοῦ, τόν ἑαυτό του ἀγωνίζεται νά πείσει. Καί ὅσο

φανατικότερος γίνεται, τόσο και πιά πολύ τόν άπασχολεΐ τό πρόβλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ πιά τραγική μορφή άθεΐσμοῦ εΐναι ὁ χλευασμός, ἡ εΐρωνεία, καΐ προπάντων ὁ αντίθεος καΐ αντίχριστος διωγμός μέ ὅλα τά μέσα καΐ μ΄ ὄλους τούς τρόπους.

Ὁ άθεΐσμός γιά 72 χρόνια στά κομμουνιστικά καθεστῶτα, διδασκόταν σ΄ ὅλες τίς βαθμίδες τῆς έκπαΐδευσης, έκτός ὄλων τῶν άλλων άθεΐστικῶν διαλέξεων.

Μόνο στή Σοβιετική Ἐνωση, γίνονταν 300 χιλιάδες άθεΐστικές διαλέξεις τό χρόνο. Καΐ φτάνει ὁ άθεΐσμός πιά στό άποκορύφωμά του μέ τούς Νερώνειους καΐ Διοκλητιάνειους διωγμούς. Πολύ σημαντικά τά ὅσα σημειώνει στόν πρόλογο τοῦ νέου του βιβλίου «Μάρτυρες τοῦ Βορρά» ὁ Πέτρος Μπότσης: «Οἱ καινούργιοι διῶκτες τοῦ Χριστιανισμοῦ ἦταν άδίστακτοι.

Γιά τούς ἄθεους, ἡ πίστη ἔπρεπε νά ξεριζωθεΐ. Χιλιάδες κληρικοί καΐ λαϊκοί φυλακίστηκαν, έξορίστηκαν, παραδόθηκαν σέ μαρτυρικό θάνατο. Ἐσφαξαν Ἀρχιερεΐς, κρεούργησαν παπάδες, γκρέμισαν έκκλησίες, μόλυναν θυσιαστήρια...

Χιλιάδες χριστιανοί έκτελέστηκαν μέ συνοπτικές καΐ χωρίς διαδικασίες. **Μόνο τό 1922 έκτελέστηκαν περίπου 3.000 κληρικοί καΐ 5.500 μοναχοΐ καΐ μοναχές.**

Ὁ Πατριάρχης Τύχων πρίν πεθάνει εΐπε τά προφητικά αὐτά λόγια: «Ἡ νύχτα θά εΐναι πολύ μακρά καΐ πολύ σκοτεινή»...

Καΐ συμπληρώνει ὁ Πέτρος Μπότσης: «Ὁ πυρετός τῆς έπανάστασης τούς εΐχε άφυδατώσει τόσο πολύ πνευματικά, ὥστε ἔδειχναν νά μή καταλαβαίνουν τήν άξία τῆς ανθρωπίνης ὕπαρξης.

Τά πάντα ἔπρεπε νά θυσιαστοῦν στό βωμό μιᾶς έπανάστασης, πού κόμπαζε πῶς ἦρθε γιά νά έξυψώσει ἠθικά τόν ανθρωπο!»! Τό ξαναφούντωμα τοῦ άθεΐσμοῦ καΐ ὁ άποχριστιανισμός τῆς Δύσης, δείχνει **πῶς δέν πήρανε τό μάθημα οἱ ανθρωποι.**

Αὐτή κι αν εΐναι ἡ σύγχρονη τραγωδία! Ἡ σύγχρονη άποστασία. Ποῦ θά μᾶς βγάλει;

http://anavaseis.blogspot.com/2011/03/blog-post_4890.html#more

πηγή: Ορθόδοξος Τύπος 4 Μαρτίου